

(*Textos.*)

Boogie woogie bugle boy

de GEMMA RODRÍGUEZ

Nota de l'autora: Aquesta història és ficció i tanmateix està basada en fets reals. La seva principal font d'inspiració és l'article de Bernard-Henri Levy, que sota el títol «Una cena con Franjo Tudjman» va publicar *El Mundo* el 14 d'agost de 1995.

(L'escenari representa un exterior; la balconada d'un gran edifici ministerial a Zagreb, Croàcia. A l'escenari hi ha també un «comptador de víctimes».

Desembre de 1992. Fora, al balcó, el senyor Bernard Kouchner, cap de l'Administració de les Nacions Unides, vomita el sopar damunt d'unes jardineres buides. És de nit i fa fred. Per la porta de vidre que comunica amb l'interior de l'edifici surt l'oficial Mark Klein. Tots vesteixen uns grans abrics llargs de color blau amb la insígnia de les Nacions Unides a la solapa.

El comptador es posa en marxa.)

OFICIAL: Com es troba, senyor?

KOUCHNER: Com un cul ple de merda.

OFICIAL: Vol que avisi al metge?

KOUCHNER: Mark, vostè s'ha menjat les boletes verdes que venien amb la carn?

OFICIAL: No, senyor.

KOUCHNER: És que sóc l'únic que se les ha menjat?

OFICIAL: Em sembla que sí, senyor.

KOUCHNER: Però jo els he vist menjar.

OFICIAL: No puc parlar pels altres, senyor, però la delegació francesa sempre fa veure que s'ho menja tot, senyor, fins l'última engruna. *(L'OFICIAL allarga un paper a KOUCHNER)*

KOUCHNER: Què és això?

OFICIAL: La notícia ha arribat des de cinc punts de control diferents, les comunicacions s'han produït de forma simultània. Bombardegen Bòsnia central.

KOUCHNER: Com diu?

OFICIAL: Bombardegen Bòsnia central, senyor.

KOUCHNER: Ja l'he sentit. Qui collons està bombardejant?

OFICIAL: Els croats, senyor.

KOUCHNER: Qui?

OFICIAL: Els croats, senyor.

(Pausa.22) Textos

KOUCHNER: Els croats bombardegen...?

OFICIAL: Sí, senyor, l'atac ha començat fa deu minuts, senyor. Totes les comunicacions parlen d'atacs a la població civil. S'està produint una massacre.

KOUCHNER: Digui-li a aquell idiota que surti, vull parlar amb ell. *(L'OFICIAL no reacciona)* No m'ha sentit, oficial?

OFICIAL: Vol parlar amb el senyor Tudjman, senyor?

KOUCHNER: Vull parlar amb el collons de pirat fill de puta de president croat que és allà dins, assegut a taula, menjant-se un tall de vedella al costat dels representants de les Nacions Unides mentre el seu exèrcit bombardeja Bòsnia. Ara ho ha entès?

OFICIAL: Sí, senyor.

(L'OFICIAL torna a dins. En obrir la porta que comunica amb l'interior sentim algunes notes musicals. Veus de dona canten «Boogie Woogie Bugle Boy» de les Andrew Sisters. Kouchner es plega de nou damunt la jardinera. L'OFICIAL torna a la balconada. El comptador continua comptant.)

OFICIAL: Senyor. *(KOUCHNER no el sent)* Senyor. Vol que cridi el metge?

KOUCHNER: Què collons és això?

OFICIAL: «Boogie Woogie Bugle Boy». Es troba bé, senyor? Vol que faci venir el metge?

KOUCHNER: Però qui canta?

(Pausa.22) Textos

OFICIAL: Són les Andrew Sisters, senyor. L'objectiu és amenitzar la trobada. La música ajuda a crear un ambient agradable i propicia la complicitat entre les parts en conflicte, senyor. Tres sergents de les forces armades parodien les Andrew Sisters. Canten «Boogie Woogie Bugle Boy», senyor.

KOUCHNER: On és Tudjman?

OFICIAL: Diu que no vol sortir, senyor. Encara no ha acabat de sopar.

KOUCHNER: Encara no ha acabat de sopar?

OFICIAL: No, senyor.

KOUCHNER: Molt bé. Porta pistola?

OFICIAL: Sí, senyor.

KOUCHNER: Deixi-me-la.

OFICIAL: No puc, senyor.

(KOUCHNER es mira l'OFICIAL, que li dona la pistola.)

KOUCHNER: Està carregada?

OFICIAL: Sí, senyor.

KOUCHNER: Molt bé. *(KOUCHNER li retorna la pistola.)* Ara vagi a buscar el senyor Tudjman i digui-li que surti.

OFICIAL: Amb la pistola?

KOUCHNER: Amb la pistola.

OFICIAL: N'està segur, senyor?

KOUCHNER: Completament.

(L'OFICIAL torna a entrar a l'edifici. La música se sent amb total claredat. L'OFICIAL torna a sortir. Darrere seu entra TUDJMAN, president de la República Croata. Està feliç i potser una mica begut. Taral·leja «Boogie Woogie Bugle Boy». El comptador continua comptant.)

TUDJMAN *(que està d'un humor excel·lent)*: Com dirien vostès, se li està «balcanitzant» el caràcter, senyor Kouchner. El tenia per una persona més educada.

KOUCHNER: L'educació la reservo per a les nacions civilitzades, Sr. Tudjman.

TUDJMAN: I suposo que França li sembla una nació civilitzada.

KOUCHNER: Estan bombardejant Bòsnia central.

TUDJMAN *(com qui fa un acudit)*: Qui, els francesos?

KOUCHNER *(L'OFICIAL fa per sortir.)*: No cal que surti, oficial. No he de dir res que vostè no sàpiga.

TUDJMAN: És per això que m'ha fet venir? Per dir-me això? He deixat el sopar a mitges, senyor Kouchner.

KOUCHNER: No, no és per això que l'he fet venir. L'he fet venir perquè aturi l'atac immediatament.

TUDJMAN: Vinga, senyor Kouchner, em sembla que se li ha posat malament el sopar. Massa fort pel gust d'un francès?

KOUCHNER: Em sembla que no m'ha entès, sr. Tadjman, no es tracta de cap favor personal, cregui'm. Com a cap de l'Administració de les Nacions Unides li ordeno que aturi el bombardeig.

TUDJMAN: Estem en guerra, i tenim dret a defensar-nos.

KOUCHNER: Vostè és en un sopar per parlar de la pacificació de la zona en conflicte!

TUDJMAN: I vostès no han entès mai res.

KOUCHNER: Van pactar un alto el foc!

TUDJMAN: Perquè vostès poguessin dir que feien alguna cosa. Ningú espera res de les Nacions Unides, senyor Kouchner, així que relaxi's i gaudeixi del sopar.

(TUDJMAN fa mitja volta. Vol tornar a la festa. Però l'OFICIAL li barra el pas.)

TUDJMAN: Què fa?

(L'OFICIAL mira KOUCHNER i treu la pistola. L'apunta directe al cap)

TUDJMAN *(entre atemorit i rabiós)*: Croàcia ha estat un país maltractat per la Història!

KOUCHNER: No em parli d'història, senyor Tadjman. N'estic fins als collons.

(Pausa.22) Textos

TUDJMAN: Digui-li que abaixi l'arma.

KOUCHNER: Vostè té raó. Ningú espera res de les Nacions Unides. Podríem acabar-ho tot aquí mateix i es pensarien que ho han fet els americans.

(KOUCHNER li fa un senyal a l'OFICIAL perquè abaixi l'arma.)

KOUCHNER: Tenen el reconeixement internacional, però encara els podem abandonar a la seva sort. Vostè decideix.

(TUDJMAN entra dins. Silenci. L'OFICIAL mira de trencar el gel.)

OFICIAL: S'han menjat les boletes verdes, senyor. *(KOUCHNER se'l mira sense entendre.)* Els croats, senyor, s'han menjat les boletes verdes, m'hi he fixat abans. *(Silenci. El comptador s'atura.)* Ho ha fet molt bé, senyor. Aturarà el bombardeig. Ho farà.

(TUDJMAN torna.)

TUDJMAN: Ja està, senyor Kouchner, li he fet un regal. Acabo d'aturar el bombardeig.

KOUCHNER: Gràcies, senyor Tadjman.

TUDJMAN: Senyor Kouchner, mentre sopava un dels seus compatriotes m'ha demanat per què no lluitem al costat de la nació bòsnia en aquesta guerra contra Sèrbia. Jo m'esforçava a trinxar la carn del meu plat, no és fàcil trobar els nervis i aïllar-los per poder tallar-ho tot en trossets petits que puguin ser mastegats després. «Al costat de la nació bòsnia», ha dit. Bòsnia no és una nació, senyor Kouchner. Expliqui-ho als seus compatriotes.

(Pausa.22) Textos

KOUCHNER: Ho faré, senyor Tadjman. Ara pot tornar a la seva taula i acabar de sopar.

TUDJMAN: Em sap greu, però no ens hem poden refiar de la gent que quan seu a la teva taula a menjar, només fa veure que menja.

(TUDJMAN marxa. L'OFICIAL també. La porta queda entreoberta i tornem a sentir «Boogie Woogie Bugle Boy», aquest cop cantat per una colla d'homes borratxos. El comptador, que havia estat aturat fins ara, fa un soroll estrany i es mou per comptar una víctima més. Després s'atura.)